

Bilag 3.

Et Mindretal (*Knud Larsen*), som kan tiltræde, at der i den foreliggende Situation næppe er Mulighed for mere vidtgaaende Ændringer af Fremmedlovsadministrationen end de i Udkastet indeholdte, og som derfor har medvirket ved Udarbejdelsen af dette Udkast uden at stille Ændringsforslag, anser det dog for rimeligt ved den givne Lejlighed at fremsætte nogle almindelige Bemærkninger.

Mindretallet nærer nogen Tvivl om, hvorvidt det i Udkastet foreslaaede Nævn i det lange Løb vil faa virkelig Værdi som det centrale Led i Fremmedlovsadministrationen.

Efter Mindretallets Opfattelse vilde det, hvis man vil fjerne Grundlaget for den bestaaende Kritik af Fremmedlovgivningen, snarere være hensigtsmæssigt, om dette Omraade i højere Grad blev løftet ud af Politiets Sfære. De ordens- og kriminalpolitimæssige Interesser, der gør sig gældende, kunde meget vel tages i Betragtning, uden at den politimæssige Indflydelse faar et for stærkt Udtryk. Disse Interesser er af saa indlysende Art, at de saa at sige vilde formaa at gøre sig gældende under en hvilken som helst Ordning, jfr. f. Eks. Indfødsretssagerne. Men naar de rent politimæssige Hensyn er tilgodeset, og her mener ogsaa Mindretallet, at visse Afgørelser maa være henlagt til Politiet, synes Sagens videre Skæbne at burde afgøres af et mere „civilt“ Organ. Politiets nuværende Kompetence hviler paa det historiske Faktum, at Fremmedlovgivningen oprindelig i Hovedsagen tog Sigte paa at begrænse Tilgangen af Personer, der ud fra kriminalpolitimæssige Hensyn maatte anses som uønskede. I Nutiden er det derimod andre Hensyn, der spiller den største Rolle, jfr. at ogsaa Bemærkningerne til Udkastet lader disse andre Hensyn træde i Forgrunden.

Mindretallet vilde paa lang Sigt finde det mest hensigtsmæssigt, om Fremmedsagernes Administration forenes med Administrationen af Statsborgersagerne. En saadan Forening af de to Omraader synes at være naturlig, eftersom det i Virkeligheden er umuligt at foretage en Sondring mellem Spørgsmaal af den ene og den anden Art. Omraaderne udgør 2 Sider af samme Medaille, og Grænserne mellem de to Sider er tilmed flydende. Det kan være vanskeligt at afgøre, om en Person er eller bør være dansk, og Afgørelsen vil ofte bero paa et Skøn. Enhver Afgørelse af denne Art indebærer ikke blot en teoretisk Klassificering af Personer i henholdsvis danske Statsborgere og Udlændinge, men paavirker samtidig de paagældendes retlige og faktiske Stilling inden for eller over for Samfundet. Det er uheldigt, at den i Indfødsretsspørgsmaal afgørende Instans ikke har Mulighed for at tage de Muligheder, som Fremmedlovgivningen byder, med i Betragtning. Det Enten-Eller, som den nuværende Ordning opstiller som Indfødsretsadministrationens Opgave, er uforenelig med Livsforholdenes komplicerede Karakter. Det vilde være rimeligt, om man som et Led i Afgørelsen kunde træffe Bestemmelse om, at en Person f. Eks. kan faa Lov til at opholde sig og arbejde her i Landet og til ved Rejser i Udlandet at være forsynet med dansk Hjælpepas. I Naturalisationssager vil der ofte opstaa Spørgsmaal om at give en Ansøger, som endnu ikke findes egnet til at opnaa det „mere“, Indfødsretten, i hvert Fald det „mindre“, visse Indrømmelser eller Garantier med Hensyn til Opholdstilladelse, Hjælpepas m. v. Bl. a. ved Forhandlingerne mellem Administration og Rigsdag om Indfødsretssager kunde en saadan „graderet“ Afgørelse ofte være hensigtsmæssig. Den Omstændighed, at kun et Faatal af de under Fremmedlovgivningen hørende Personer faar en saadan Tilknytning til